

Kutyákról.. 1.

Epres Virág Hajnalka (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 71 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Tara Scott: Csoki

II. helyezett lett:

Bodó Csiba Gizella: Zeni

Petres Katalin: Szutyi, a puli

III. helyezett lett:

Tátos Gyöngyi: Romantikus Találkozás

Márffyné Horváth Henrietta: Kutyaszorítóban

című írása.

Korcsportos KÜLÖNDÍJ-as:

Kazal Zsófia: Kutyaiskola.

Gratulálunk!

A Zala Megyei Állatvédelmi Járőrszolgálat részére 69 e. Ft utalva!

Bodó Csiba Gizella: Zeni

Elmúltak már a januári nagy havazások, hirtelen állt be a tavasz. Még csak február közepe volt, de szögre lehetett akasztani a kabátot. Egyik délelőtt két hónapos kölyökkutyával állított be újságíró ismerősünk. Ajándékba kapta a megszeppent jószágot egy füredi kutyatenyésztőtől, aki igazán jó hírnévnek örvendett kutyabarát körökben. Az állat mondhatnám bájos volt rojtos füleivel, pirított zsemleszín fényes szőrével, kíváncsi, okos pofácskájával, minden porcikájában mocorgásával. Mindenkit mosolyra derített, aki csak ránézett, s kényszert érzett az ember, hogy egy kicsit babusgassa, dédelgesse a „leánykát”. Szeretetre méltó volt, mint minden lény, aki még kicsit esetlenül tájékozódik a világban, aki őszinte, megriadó, gyámolításra szoruló, majd szertelen és pajkos, ha simogatást kap és bizalmat érez.

Még aznap délután elmentünk a tenyésztőhöz, hogy elhozzuk a testvérét, mert mint megtudtuk, van neki az is. A testvér fiúkutyus, így nem ajándékozzák, viszont szívesen eladják. (Lám, állatéknál is egy fiújószág az „igen”, de a lány az csak lány!)

Zeni - ahogy mi elneveztük a kacskaringósan hosszú nevű pedigrés jószágot, a kis „arisztokratát” - megjelenésén is meglátszott, hogy Ő aztán férfi - lesz ha felhő -, mert erősebb volt húgocskájánál, magabiztosabb, bár Ő is pöttöm volt még két hónapos korával. Zenibe egy pillanat alatt beleszerettünk, igaz, volt bennem valami bizonytalan kis félelem is a felelősségtől, mely a „gyermekvállalás” velejárója.

Féltem az első éjszakától, emlékezve gyermekkorom németjuhász kis kölyökjószágára, aki öcsém „hozománya” volt, s bizony az első éjszakát végigsírta az anyja után, s még azt követően jó néhány éjszaka telt el vigasztalásával, csitításával, mert a sírás, vonítás éjszakáról éjszakára újrakezdődött egy ideig. Úgy gondoltam, így lesz ez Zenivel is.

Ez idő tájt egy hotel vöröskő épületének vendégszobájában laktunk, mivel jövődöbéli lakrészünk épp felújítás alatt állt. Az épület nagy volt, a parkja még nagyobb, kutyaház nem volt a területen (de ha lett volna,

KUTYÁKRÓL... 1.

---

sem tudtuk volna még felügyelet nélkül hagyni az apró jószágot), így hát Zeni velünk együtt tért nyugovóra első éjszakáján. Először volt távol anyjától elszakítva, még éppen csak megszokott környezetétől. A vendégszoba heverőjét nézte ki magának, ott aludt el, miközben simogattuk, gyönyörködtünk benne.

Három kis kört kanyarított saját tengelye körül, egy kis szimatvétellel összekötve a gyakorlatot, majd összegömbölyödött és elaludt. Akkorka volt, mint két férfi ököl összesen, s úgy tűnt, hogy férfiasan tudomásul veszi, hogy új élet kezdődik számára.

Mosolyogva álltunk felette, míg elaludt, én pedig változatlanul aggódtam, mi lesz, ha felébred éjszaka és keresni kezdi az anyját.

Éjfél tájban ébredtem az apró kaparászás neszére.

Felültem. Füleltem. Zeni nem volt a heverőn. Ijedten néztem szét a szobában. Zeni az ágyam mellett áll, apró tappancsával kis pofonokat ütött finoman a matraccra.

Álomtól kótyagos voltam még, hirtelen nem is értettem, hogy mit jelent ez a matraccapaskolatás, majd okos kis szemébe nézve hirtelen beugrott - de hiszen hív -, jelzi, hogy pisilnie kell.

Hát ez fantasztikus! - gondoltam elképedve, semmi nyüsztés, vonítás, semmi hangoskodás, egyszerűen közli tapintatosan: - Pótmama, kelj fel, dolgunk van!

Magamra kaptam a köntöst, felkaptam a könnyű kis jószágot és leszaladtam vele az első emeletről az udvarra. A nagy tölgyfaajtós bejáratnál szemközt egy élő, öreg tölgy terebélyesedett. Zeni kis toporgás után elvégezte dolgát, majd hozzám szaladt és megindult felfelé. Hát ilyen nincs! - gondoltam lenyűgözve, ennyire nem lehet okos egy ilyen kis vakarcs.

Először van itt, néma csendben felébreszt, lehív, hogy dolgát végezze, majd mint aki ezt rendben meg is tette, elindul felfelé az emeletre, a „szobájába”. Hát én még ilyet nem láttam. Nehézkesen bukácsolt vissza a magas lépcsőkön, megállt az ajtó előtt, s miután beengedtem, elhelyezkedett a heverőn, összegömbölyödött, és egy perc múlva már ismét aludt.

Nagy kő esett le a szívemről, melybe belopta magát ez a kis okos jószág. Mosolyogva aludtam vissza.

Két óra tájban ugyanezen a módon ébresztett, leszaladtunk, dolgunkat elvégeztük, majd visszabaktattunk. Hajnali 4 óra volt, amikor harmadszor is elkövettük a dolgot. Mindig csendesen, két-három kis toppantással jelezve az ágyam szélén, leszaladás, vissza - begömbölyödés - alvás. Két-három napig ment ez így, én már kezdtem fáradni, mint a kisgyermekes mamák, s bizony nehezemre esett felébredni, felkelni Zeni finom, tapintatos kis ébresztésére. Őt sürgette a dolog, s látva, hogy én nem mozdulok, kis pofájával benyúlt a takaró alá, s gyengéden szájába vette a lábam, hogy kihúzzon a takaró alól. Ez nem ment neki, ezért sürgetőbben jelezte: - Gyere, mert baj lesz!

Egy hét elteltével már csak egyszer ébresztett az éjszaka folyamán, ez a kis jól nevelt zsemlegombóc a kis rojtos füleivel, s végtelenül okos kis pofájával. Egyik hidegebb-szeles éjszaka nem volt kedvem lemenni, s elítélendő módon mondtam neki: - Pisilj ide, a fürdőszoba lefolyóra!

Kétszer is rám nézett, hogy komolyan gondolom-e, majd kissé sértődötten megtette ezt a szentségtörést.

- Zeni, te egy zseni vagy - mondtam neki.

Zeni két hónapos írszetter-kölyök volt, s én ettől az első heti viselkedésétől meg voltam babonázva, ez a jólneveltség teljesen levett a lábamról. Közben elkészült a kis házikója, hol egy jókora kifutó is rendelkezésére állt a masszív, nagy épület szürke-mohás terméskő falai mellett.

A toronyban elkészült a szolgálati lakrészünk is. Megközelítése a patinásra érett faburkolatos feljárón volt lehetséges, minden lépéstől nyikorgó lépcsőkön.

Zeni még kissé esetlenül mászott lépcsőfokról lépcsőfokra, de minden nap könnyebb volt a dolog, hiszen szépen fejlődött, növekedett a fiatalúr.

Kora tavaszi reggeleken magunkkal vittük kocogni a Tihanyi-öböl ilyenkor még csendes, romantikus parti sétányára. A tihanyi úton kocogtunk, a hajóállomás felé. Húsz-harminc méterenként meg kellett állnunk,

KUTYÁKRÓL... 1.

---

mert ilyen távolságonként letottyant csinos hátsójára, és csüggedten nézett utánunk, mint ki jelzi: „Nem tudok én még így szaladni” - majd pár perces pihenő után biztatásunkra újra kocogásba kezdett. Minden nappal fejlődött, nőtt, s nem sok idő telt el, hogy mi szoltunk utána, hogy nem bírjuk mi ezt az iramot, s Ő várt be bennünket, szemében szinte pajkos öröm bujkált: - Na haladni, haladni!

A zsemleszín lassan mahagónivörösre váltott őz-kecses testén. Gyönyörű bundája selymesen hullámozott a füle körül és a farkán, magas lett, megnyúlt, szép kamasz lett négy hónapos korára.

A vendégeket kitörő örömmel fogadta, futott mindenki elé, körülugrálta őket, s a gyerekeket azonnal játszani csábította, akik nem kérezték magukat, és pillanatok múlva már együtt hancúroztak a fűben, összegabalyodva. Mindenhol ott akart mindig lenni, mindent látni, mindent megérinteni orrával, egész lobogó lényével. Repült a madarak után, minden látható boldogsággal töltötte el, de egész lényével ránk figyelt s függetlenségében is mindig mikörülöttünk záródott minden kör. Nagyon boldog kutyus volt.

Reggel a zabolátlan futkosás közben mintha az új napot üdvözölte volna, mely új játékra lehetőség, és ezer köszönésmódját jelezte felénk. Amikor megérezte a feketekávé illatát, megtorpant, beleszimatolt a levegőbe, és már semmi más nem volt fontos, rendkívüli jólneveltséget színelve leült az íróasztal sarkához, és átszellemült arccal várta a két szem kávéba mártott kockacukrot.

Amikor ez a reggeli rituális nyitás megtörtént, és a kávézás élvezetén túlvolt, ismét fergeteges gyorsasággal felpattant, kint volt, bent volt, mindenhol volt, pajkosságának nem volt határa.

Mindenhová vittük magunkkal - mert nem lehetett nem vinni. Elég volt, ha a kocsni felé közelítettünk, már ott nyomta orrával a kilincset, szinte nyitotta az ajtaját, félretolta bennünket, hogy Ő azonnal elfoglalhassa a hátsó ülést, fejét kettőnk közé fúrva, s hol a gazdának csókolta meg a nyakát, arcát, hol engem nyalt képen játékosan, szinte dalolt ennek a fiatal jószágának minden porcikája.

Tavaszi elején Balatonalmádiban kutyaszépségversenyt rendeztek. Elvittük kis büszkeségünket, nem annyira a verseny miatt, mint inkább, hogy találkozzon kutyatársakkal. Zeni érmet kapott, mint reményteljesen szép kölyök.

A gazdát, a vezért elfogadta, az Ő hangjára figyelt, e hangnak szót fogadott, velem csak pajzánul incselkedett, játszott, kötekedett.

Öt hónapos volt a már lobogó vörös virgonc, amikor a gazdi baleset következtében kórházba került. A feszültség rajtam erősen érződött, és Zeni is nyugtalaná vált. Jött, ment, mindenhol kereste, szomorú lett tekintete, mozgása. Nem tudtam vele annyit foglalkozni, mert nyakamba szakadt a hotel minden gondja, baja.

Töbnyire Lórinak, a kertésznek voltam kénytelen a gondjaira bízni, aki megpróbálta pótolni a pótolhatatlan gazdát. Futtatta, játszott vele, de még maga is vadóc ifjú volt, s a rendszertelen, zabolátlan játékoktól Zeni mindinkább szófogadatlan, kissé vadóc jószágá vált egy hónap alatt.

Amikorra a gazda hazakerült a kórházból, s bizony még hosszan gipszbe volt zárva a lába, Zeni már erős, fejlett állat lett. Nyár derekán jártunk, s a lopott, rövid időszakokban úszni és horgászni jártunk le a Balatonra. Na, ezek a tevékenységek voltak Zenivel lehetetlenek. Vízi vadász ösztöne odahajtotta rögtön hozzám, ahogy a vízbe merültem, s karomnál fogva próbált „kimenteni”. Én visonghattam, kérlelhettem, hogy... „Nem kell, nem kell, Zeni, tudok úszni!”, Ő ezt nem hitte el, menteni kell és kész, és húzott, mentett, igyekezett. De vízbe vetette magát hatalmas szép ívben akkor is, amikor a horgászbót csalija csobbant a vízben. S ez már veszélyes is volt, féltünk, hogy esetleg bekapja a horgot és megsérti a száját. De hát ettől Ő sokkal okosabb volt.

Ezek a kikapcsolódások időnként harcjátékká váltak.

Végre egy hétre szabadságra tudtunk menni egy tóparti házba hármásban. Itt valami végtelen boldogság uralkodott el rajta, ismét a régi volt, a jókedvű kölyök, úszott, futott, bóklászott kedvére, szabadságon volt. Amikor a rövid szabadság letelt, s visszaindulásra készültünk, nem akart beülni a kocsis hátsó ülésére, melyre azelőtt sosem kellett biztatni. Hosszú rimánkodás, udvarlás után végül is a gazda határozott hang-

KUTYÁKRÓL... 1.

---

jának szót fogadott, de fejét lehajtotta, s egész teste sugározta a szomorúságot. Nem akart megválni ettől a helytől, az állandó velünk lét-től, víztől, s talán szüleimtől sem - kik szintén nagy szeretettel visel-tettek iránta.

A kocsi mellett állva a búcsúzkodáskor szüleim megdöbbenve látták, hogy a hátsó ülésen sértődötten ülő kutya szeméből folynak a könnyek. Mindnyájan meghatódtunk.

Ha a fővárosban volt dolgunk, akkor is hoztuk magunkkal, s a hosszú úton mindig jelezte, hogy álljunk meg, dolga van. A kocsi megállt, Ő ki-vágtatott a megnyíló ajtón és eltűnt a kukoricásban. Jó tíz perce is odavolt már - ez világgá ment, mondtam -, amikor boldog megkönnyeb-büléssel szinte szállt a kocsi felé, beugrott, végignyúlt az ülésen és el-aludt.

Utunk egy ilyen alkalommal először a Nagycsarnokba vezetett, hogy be-vásároljunk. Zenin már előtte láttuk, hogy szorong, mutattam neki, ez esetben nyugodtan intézze el dolgát a kocsi aljára terített gumi sző-nyegen, aztán kiengedtük, jelezve, hogy a járdasziget mellett is megte-heti, de zavarta a szokatlan nagy forgalom, és Ő dolgavégezetlen visz-szaült a kocsiba. Az idő kissé hosszúra nyúlt, amit a bevásárlással töl-töttünk, s mikor visszaértünk hozzá, szorongó tekintettel és testtar-tással várt bennünket, de a megkönnyebbülést csak a Szabadság-hegyen volt hajlandó élvezni. Szinte két-három méteres ívekben repült, így próbálta kitombolni magát a hosszú bezártság után. S bizony a budai lakás sem a hotel tágas parkja volt számára. Nem tudott magával mit kezdeni. Mindent megfogott, finoman szájába vett a szobában, majd rám nézett, s tekintete kérdezte : - Szabad? - Ha azt mondtam, azt nem, ott hagyta. Amikor a sokadik „nem szabad” elhangzott, és Ő min-dig fegyelmezetten visszatette a „nem rágható” listán lévő tárgyat, megsajnáltam. Még a csomagolásból itt maradt nagy tv-s doboz fedelét piszkálgatta, s ismét rám nézett:

- Szabad?

- Azt szabad - válaszoltam.

- Végre!

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Boldogan telepedett le a nagy papírdoboz mellé, és bő két óra gondos munkájával miszlikbe aprította az egészset. Az előszobát beborította az apró papírdarabokból képződött szőnyeg. Nagyon fújt, amikor végzett, diadalmasan rám nézett:

- Adhatod a következőt!

Délután lepihentünk a nagy franciaágyon. Zeni az ágy elé heveredett, állát az ágy széléhez támasztva. Majd feljebb csúsztatta a fejét. Figyelte a reagálást. Nem szóltunk rá, feltette két első tappancsát, aztán egész mellkasát, intő szó még mindig nem hangzott el. Ekkor már laposan felkúszott egész testével. Egymásra néztünk, mosolyogni sem mertünk ezen a játékan. Amikor az ágy közepén volt, s érzékelte, hogy ez nem tilos, közénk vágódott, és kaptunk mindketten jó nyálás puszikát.

De ez a délutáni heverés 2-3 percig volt csak érdekes számára. Nézte a gazdát okos szemével, melyek azt kérdezték:

- Mit csináljak én itt?

- Menj ki az erkélyre! - volt a főnök válasza. Zeni megfordult, kiment az erkélyre, felrakta tappancsait az erkély korlátjára, letekintett jobbra, majd balra, s újra visszajött, leült a főnök elé, s méltatlankodó szemekkel kérdezte:

- Na, kinéztem, és akkor?

Éreztük, hogy a tihanyi nagy-nagy szabadság, nagy tér, a futkározások, a víz, a sok ember nyüzsgése után Budapest nem az Ő világa lesz.

Nem lehetett egyedül hagyni a lakásban. Amint bezáródott előtte az ajtó, szinte magán kívül üvöltött, mert ez már nem is ugatás volt, hanem fájdalmas sírás. Felágaskodva szinte az ajtó tetejéig ért, és teljes erejével szántani kezdte körmeivel az ajtó fáját, marta, harapta, szinte dörömbölt rajta. Nem volt szívünk otthagyni. Ott akart lenni, ahol mi vagyunk, mindegy volt neki, hogy hol, csak ott lehessen. Ő csak a gazdája mellett érezte jól magát.

Mit tegyünk? Hetekig próbáltuk megszoktatni vele új környezetét, de nem akarta elfogadni. A bezártságot egyedül pedig egyáltalán nem.

Vissza kell vinnünk Tihanyba, az az Ő helye. De megválni tőle? Ez elképzelhetetlenül nehéz volt. Mit tegyünk? A megoldás Tihanyból érkezett. A borászati-pincészet vezetője keresett meg bennünket, hogy adjuk el neki a

gyönyörű állatot, Ő vadászik, horgászik, a Belső-tó partján van a munkahelye, viheti és viszi magával minden nap, tehát nagyon jó helye lesz nála. Még egy kis haladékat adtunk magunknak is, Zeninek is, de amikor világossá vált, hogy a helyzet nem változik - mi nem vihetjük a munkahelyre magunkkal, Ő pedig a szabadságot szokta meg -, fájó szívvel, szomorúan bölintőtünk rá, ott legyen, ahol Neki a jobb. Visszavittük Tihanyba. Nem adtuk el, „csak” ajándékoztuk, hogy meglátjuk majd, hogy viseli. Új gazdája nagyon boldog volt, mindent megígért, hogy vigyáz rá, jó dolga lesz, ne aggódjunk. Csak csellel tudtuk otthagyni a tihanyi kertés házban, mert ahogy megérezte, hogy indulunk, máris mellettünk termett. Sokadik cselre sikerült beszállni a kocsiba. Ő a kerítésen belül maradt. Nekirohant a kerítésnek, rázta, vad ugatásba kezdett, amikor rájött, mi történt.

Elhajtottunk!

Nem tudom, nem akarom megfogalmazni ezt az érzést.

Szótlanul jöttünk Budapestig. A könnyeim lassan folytak végig arcomon, szinte megállíthatatlanul, mint a szomorú őszi eső.

Majd egy hónap telt el, amikor vettük a bátorságot, hogy visszatérünk megnézni Zenit. Talán már nem haragszik ránk, s jó dolga van.

Zenit nem láttuk sem az előudvarban, sem a ház körül. Csengettünk. Ahogy beengedtek a háziak, akkor láttuk meg, hogy a kutyaházban fekszik, ami legalább harminc méterre lehetett a kerítéstől.

- Bönci - szóltam suttogva a becenevét. Meghallotta. Kidugta fejét, szemében végtelen szomorúság, fájdalom és lemondás keményedett. Nem állt fel, nem jött oda hozzánk. Nem bocsátott meg nekünk!

- Egy hétig volt a kerítés két léce között a feje, amikor elmentek - mesélte új gazdája. Nem evett és nem ivott, és nem is volt soha többé az a jókedvű állat.

Nem bírtam tovább, elsírtam magam.

Rettenetes lelkiismeret-furdalás hasított a szívembe. Jót akartunk. Nem tudtuk, hogy az állat az első gazdáját sosem felejtí el.

- Soha többé nem akarok úgy állatot, hogy nem maradhat velünk, amíg Ő velünk akar maradni - mondtam könnyeim között az ugyancsak megrendült társamnak. - Én többé állattól nem akarok megválni - mondtam.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Tegyen valamit! - kértük a fiatal férfit.
- Nem tudok - válaszolta -, a feleségem nem engedi meg a kisgyermekünk miatt, hogy a kutya szabadon legyen!
- Hát nem erről volt szó.

Döböntően álltunk. Tudtuk, hogy valami rettenetesen rosszat cselekedtünk, de a visszautat sem láttuk már jó megoldásnak.

Jártunk egyet a tó partján. Három órával később már Budapest felé tartottunk Zenivel. Csendesen feküdt a kocsi hátsó ülésén, olyan volt, mint aki két hónap alatt tíz évet öregedett.

Napokig csendes volt.

Egy hét telt el, dolgoztunk mindketten. Telefonhoz kértek, férjem munkatársa volt, a főnök infarktust kapott, most vitte el a mentő szíriánzva.

- Bevigym a kórházba? - kérdezte. Én nem tudtam, hogy éjjel van vagy nappal.

- Jöjjön értem - nyögtem a telefonba. Minden piros lámpán átzúgva értünk be a kórházba.

- A mentőben beállt a klinikai halál, de sikerült az újraélesztés... - mondta a főorvos. Egy óra múlva benézhettem hozzá a kis ablakon. Meglátott, intett és mosolygott. Túlélte.

Négy hétig tartott a kórházi ápolás. Ezt követően a füredi szívkórházban várta még a teljes rehabilitáció. A közelben lévő üdülőben voltunk Zenivel, vártuk a „főnök” teljes visszatérését, addig is minden nap tudtunk együtt sétálni egy-két órát. Zeni úgy nézett a gazdára, mint egy csodára. A szemében még volt szemrehányás, szomorúság, de úgy vigyázott rá, olyan megbocsátó hűséggel, amire azt hiszem, csak a kutyák képesek.

Két esztendő volt a leszálalékolás ideje. Zeni és gazdája együtt jártak horgászni, sétálni, gyógyultak mind a ketten. Egymás ápolói, barátai voltak, s hónapok múlva a szabadság-hegyi sétán már méteres repülések voltak ismét Zeni mutatványai, és negatív eredmények a gazdi kórházi jelentései.

Az igazi megoldást mindig az élet hozza, adja meg!

Dobó Georgina: Állatmenhelyen

Az állatmenhelyen sírnak a kutyák,
ugatnak az ebek.
Hisz éhesek.
Gondozójuk szereti, táplálja őket.
Gazdit keresnek ők is,
mint mindenki más.
Gazdit, hazát, házat, otthont.
Családot.

Kutasi Horváth Katalin: A sarkon

Volt egy kis kertünk Barosson, a Termő utcában. A buszmegállótól jóval arrébb volt, s mielőtt átmentünk a Bartók Béla úton, hogy a gombapincék fölötti kis telekre jussunk, a sarkon mindig megállt édesapám egy kicsit kutyázni. Volt ott egy kút, apa már felfele is megtöltött 1-2 palackot vízzel, de amúgy is gyakran járt le ide, hisz a „birtokon” nem volt se áram, se víz, bár sokszor éreztem azt, hogy csak ürügy volt a „kannázás”, hogy láthassa kedvencét, s hogy haverkodhasson egy kicsit vele. Nem volt elkényeztetve ez a kutyus, így hálásan fogadott mindig minden jó szót, simogatást és falatot. Sokáig építkeztek itt, aztán el is készült a ház a telken, meg nem is. És valahogy a kutya környezete olyan sivárnak, rendezetlennek, elhanyagoltnak tűnt! A kerítés is elég ügyetlenül állt.

Általában együtt kerestük fel a kertet, de olykor egyedül is. Jó volt kiszakadni a város zajából. Előfordult, hogy nem is volt igazán dolog odafent, a kertben, de jó apám szinte csak a kutya kedvéért mégis elment. Olyan bő fél órácskányira volt a lakásunktól. Mindig akadt valami finom maradék, csont, amit gyűjteni kellett, nem volt szabad semmit - a kutyus fogára valót - eldobni, ami miatt aztán meg „muszáj” volt ellátogatni Barossra. De ha véletlenül mégse akadt semmi kutyaeledel, viszont munka meg volt éppen, akkor olyan rossz érzés lett volna csaló-

dást okozni az ebnek, bár egyértelművé vált, hogy nem annyira a finom falatokat, mint inkább a szeretetet éhezi. Ebben azért is biztosak lehettünk, mert amikor megkapta az ételt, hozzá sem nyúlt addig, míg elég simítást nem kapott, s csak akkor állt neki falatozni, mikor apa elbúcsúzott tőle, megfordult, s megindult a lépcső felé. De ha apa a kezéből etette, akkor sem volt soha falánk, olyan óvatosan, finoman vette el a falatokat! Kutyakaja híján elslisszolni viszont lehetetlen volt a kerítés mellett, hisz nem tudott olyan széljárás lenni, hogy ne érezte volna meg a kis állat figyelmes jótevője közelségét.

Mit lehetett akkor hát tenni ilyenkor? Apa bevallotta, hogy néha beugrott a viszonylag közeli kis boltba, ami mellesleg nem is volt túl olcsó, és vett egy kis felvágottat, virslit vagy egy darab kolbászkát, hogy ne maradjon ilyenkor sem szégyenben, hogy legyen mivel kedveskednie a kutyának...

Bár erről a kutyus nem tudott, mégis hálás volt. Ezt úgy mutatta ki, hogy mikor hátsó lábai súlyosan megsérültek - valószínűleg elütötte egy autó, biztos kimászott a gyatra kerítésen, s át akart kelni a forgalmas úton -, akkor is odaerőltette magát a dróthoz, megnyalagatta édesapám kezét, hagyta, hogy sajnálgassa, cirógassa, s lehetett látni a szemében a fájdalmat, a néma panaszt, meg azt, hogy legszívesebben így maradna, apát se eresztené el, de aztán beletörődött az elválásba.

Illetve mégse. Amikor ugyanis édesapám az első lépcsőfokokon lépdelt felfelé, furcsa neszre, halk nyöszörgésre lett figyelmes. Mikor megfordult, majd a szíve hasadt meg, ugyanis - s erre aztán végképp nem számított - a sarki kutya jött utána. Azaz dehogy jött! Apa nem is értette, hogy vonszolhatta odáig el magát ez a kis jószág, s el sem tudta gondolni, hogy mekkora fájdalommal, kitartással, kutyafeletti küzdelemmel járhatott mindez! Vajon a lépcsőkön is fel akarta, fel tudta volna küzdeni magát ekkora elszántsággal? Apa legszívesebben persze felkapta volna, s ölben vitte volna magával, de ezt mégsem tehette. Nem lett volna jó helye a panelben. S nem tehette a gazdájával szemben sem, bár felmerült benne a kérdés, hogy miféle gazdi az, aki hagyja szenvedni a kutyáját? Vagy annyira ritkán jár ki, néz rá, hogy nem is tud a kis állat állapotáról? Az lehetetlen! Kerülne csak a szeme elé ez

az ember! De sosem került. A legelején is, mikor még nem mélyült el a barátság a kutya - akinek még a nevét sem tudtuk - és édesapa között, csak nagy ritkán bukkant fel a tulajdonos a telek másik sarkában, hallótávolságon kívül.

Néhányszor még láttuk a siralmas állapotú kutyát, aztán már hiába vitte apa a szeretettel összekészített csontokat, amiről direkt nem rágtuk le rendesen a húst... Talán így volt jobb neki?

Márffyné Horváth Henrietta: Kutyaszorítóban

Gyönyörű napsütéses tél végi nap volt. A hó már helyenként olvadt a langyot adó napsugarak hatására.

A kis vizslakölyök vidáman ugrált, bolondozott az udvaron. Kedvenc párnáját órákig képes volt „üldözni” és persze rágcsálni. Ettől jobban csak a macskavadászatot kedvelte. Bár igaz, ami igaz, ennek a játéknak az öröme eléggé egyoldalú volt a részéről. A tarka házimacska vad fújások, karmolások közepette adta a kis vizsla tudtára, ha már épp eléggé kijött a béketúréséből.

De a lakóház ajtaját nagy egyetértésben tudták együtt nézni. Egy ideig csak nézték. Aztán a kutya határozottabbá vált és ugatva, kaparva vette kezelésbe az ajtó festékfelületét. A macska eközben az ablakpárkányra telepedett és villogó szemekkel, heves miákolással követelte jussukat, a finomeledelt.

Gazdájuk persze általában már az első „szóra” ugrott és vitte a követelőzők megérdemelt falatkáit. Rendszerint először a nyávogó kapott enni, aki a párkányon fogyasztotta el az étket, biztonságos magasságban a kutyustól. Aztán a vizsla következett a sorban. A gazdi pedig nem győzött betelni a látványukkal, ahogy az egyik dorombolva, a másik bájosan habzsolva fogyasztotta el az ételt. Miután jól kigyönyörködte magát bennük, bement a házba a napi teendőit elvégezni. A konyhába érve éppen arra gondolt, hogy kényezteti magát még egy forró kávéval, amikor hatalmas robajt hallott. Ahhoz hasonlatosat, mint amikor egy teherau-

tónyi fát zúdítanak le az útra. Nem várt tüzelőt, így nagyon rossz érzés kerítette hatalmába. Rohant ki az udvarra, ahogyan csak tudott.

Hamar szembesült a zaj forrásával. A terasztetőről az összes megfagyott hó, a napsugarak hatására, lecsúszott a virágágyás helyére. Tulajdonképpen egy méretes hó- és jéghegyet kapott ajándékba odafentről. A kandúr éppen a kerítésen ugrott át heves méltatlankodások közepette. „Betojtál te is?” - vigyorgott magában a gazda. Csakhogy nagyobb baj nem történt. Arra gondolt, még szerencse, hogy nem az utca felől csúszott le egy ekkora adag, valakinek a fejére.

Már majdnem visszalépett a házba, amikor valami szöveget ütött a fejébe. Természetellenes csend volt az udvaron. Hiányérzet kezdte gyötörni. Valami nem a megszokott volt, de percekig nem jött rá, mi az. Aztán, mint derült égből a villámcsapás, belémart a felismerés. Akadálytalanul tudott lépni, közlekedni! Senki nem ugrálta körül a lábát, mint ahogy az máskor lenni szokott. A vizsla eltűnt!

Azonnal hívogatni kezdte. Először halkán, még reménykedve, majd egyre hangosabban. Ahogy teltek a másodpercek, és nem jött elő a kutya, már üvöltött torkaszakadtából. Közben eszelősen rohángált körbe-körbe az udvaron. Minden létező helyet megnézett, ahol a vizsla előfordulhatott. A kutyaház üresen állt. A kapu zárva volt, ott nem mehetett ki. Elrabolták volna? Futott át az agyán a kósza ötlet. Amilyen gyönyörű, formás, akár magáénak is akarhatta valaki. De képtelenség! Már nem olyan kicsi, hogy átemeljék a kerítésen. De akkor hol lehet? Kétségbeesetten kiabált és rohángált az udvaron. Mígnem a szeme megakadt az imént lezúduló hókupacon. Megfordult vele a világ. „Szűzanyám!” - nyögött fel a belehasító felismeréstől. A vizsla a hó fogságában van, és egyedül csak rá számíthat.

Azonnal lapátot ragadott és lihegve, zihálva szórta el az útjából a hógörgöteget. Közben egyre csak hívogatta, szólíttgatta a szívének oly kedves kiskutyát, mindhiába. A kupac rettenetesen jeges volt, az ócska műanyag lapáton is kifogott. Térdre rogyott és kézzel kaparta tovább, nem törődve a faggal, sem azzal, hogy a ruhája teljesen átázik. Nem érezte a hideget, megszállottan kaparta a havat. Mígnem a keze csak sarat és füvet tapintott. Felnyögött. A fáradtságtól vagy az enyhe

megkönnyebbüléstől, maga sem tudta eldönteni igazán. Egy biztos, a hógörgeteg nem temette maga alá a kedvencét. Könnyek áztatták az arcát, mert tehetetlennek érezte magát. Elképzelése sem volt, mihez kezdjen, hol folytassa a kutatást. Egyszer csak nagyon halkán, valahonnan messziről panaszos nyöszörgést vélt hallani. Nehézkesen feltápáskodott. Nem törődve víztől csöpögő nadrágjával, lassan haladt a hang irányába, miközben egyre hívta, hívogatta a kiskutyát. Elért a garázs hátuljáig, ahol egy fekvő díszbokor volt, amit még húsz centiméteres hó takart. A halk nyöszörgés innen hallatszott. Ahogy félrehajtotta a bokor alsó ágait, egy remegő barna buksit pillantott meg. Hálás barna szempár nézett rá. Nyugtató, becéző szavakkal előcsalta a rejtekéről a megrettent ebet. Alig ismert rá elveszett kedvencére, mert bizony nyakig sáros lett az a bujdosolása alatt. Végigsimogatta, tapogatta az egész testét, hogy nem történt-e valami komoly baja. Szerencsére csak megijedt a lavinától, de nem érte el a testét.

A szomszédok valószínűleg arra gondoltak, hogy megbolondult. De legalábbis, hogy tajt részeg, biztosan. Nyakig sáros ruhában ugrált, csúszkált a sáros-havas udvaron a tomboló, ugató kutyával. Hol összeölelkeztek, hol kergetőztek. Ő önfeledten hahotázott, a kutya vígan csaholt, és nem volt náluk boldogabb lény akkor, a széles világon.

Varga Katalin: Egy kutya feljegyzései 1. (Itt most jó)

Üres a vizesedényem. Ételt két napja nem kapok. A lánc sebesre marta már a nyakamat. Sajgó, repedt bordáim miatt már alig tudok lábra állni. Jön a gazda a szöges csizmáiban. Remegve várom közeledését. Úgy szólít: Te, DÖG.

Nyüsztítve kérnék vizet, élelmet, de újra csak egy jól irányzott rúgást kapok.

Voltak kölykeim is, néhány napig szoptathattam őket. A Gazda őket is elvette tőlem. Csak messziről hallottam segélykérő, fájdalmas sírásukat. Már kiskutyáim sem voltak.

Aztán egyszer megállt a ház előtt egy autó. Emberek jöttek oda hozzám. De előtte hallottam, hogy vitatkoztak a Gazdával. Remegtem, amikor meg akartak simogatni.

Azt mondták, milyen koszos és girhes ez a szegény kutya. Meg hogy én egy rövid szőrű foxi vagyok.

Levették a láncot rólam. Fájt. Beemeltek az autóba óvatosan. Továbbra is csak remegni tudtam. Nem hagytam megsimogatni magam. Pedig kedvesen szóltak hozzám. Azért egy gyenge farokcsóválást produkáltam.

Nem kell visszamenni a Gazdához? Megnyugodva aludtam el az autóban.

Egy udvarban ébredtem fel. Azt mondták, ez egy Menhely. Sok-sok kutya volt itt és nagy hangzavar. Kaptam ételt, italt, simogatást.

Másnap elvittek egy szúrós szagú szobába. Persze tiltakoztam. Nem akartam felfeküdni a nagy fehér ágyra. Mi lesz velem? Egy fehér köpenyes ember megszurtt. El is aludtam tőle.

Amikor magamhoz tértem, egy kellemes, meleg helyen feküdtem. Kötések voltak rajtam, puha takaróba burkoltak.

Azt mondták, IVARTALANÍTVÁ lettem. Kaptam oltást is, meg valamilyen chipet a nyakamba. Féregtelenítettek is, megijedtem a sok izgőmozgó valamitől, ami kijött belőlem.

Kaptam egy könyvet is. Mindent beleírtak, ami rám vonatkozik. Napok óta Dévának szólítanak. Ez lenne a nevem? Nem DÖG?

Begyógyultak a sebeim, már szaladgálni is tudok a többi kutyával. Persze az ételemet azért félttem tőlük.

Azt mondták, Örökbefogadó nap lesz, lehet, hogy lesznek gazdiim. Ugye nem olyanok, mint a régi Gazda? Mert őt soha többé nem akarom látni.

Igazuk is lett. Jött egy autó, négyen szálltak ki belőle. Két felnőtt, meg két kislány.

Társaim mind ott ugráltak, azt hitték, őket viszik el. De nem. Értem jöttek.

Ügyesen ugrottam be az autóba, meg is simogattak érte. Sokat autózunk. Közben meg is álltunk. Kaptam vizet, meg finom falatokat.

Aztán egy nagy házhoz értünk. Felmentünk a lépcsőn. Itt fogok lakni?

Szeretem az asszonyomat, a gazda sem bánt. De tőle azért tartok, mint minden férfitől. A nagyobbik kislány megengedte, hogy az ágyában alud-

KUTYÁKRÓL... 1.

---

jak. Szeretem őt is. Meg a kicsi lányt is. De ő mindig felkap. Ezt nem szeretem.

Autóval megyünk valahova, asszonyom visz. Hova megyünk?

Megállunk egy magas ház előtt. Aztán beszállunk egy mozgó valamibe. Felérünk. A csengetésre egy kedves hölgy nyit ajtót. Olyan jó otthon illat van itt.

Meg egy idősebb hölgy is, aki ágyban fekszik.

Egymásra nézünk a hölgygel. Legyel a gazdim, jelzem neki farokcsóválással, odabújással. Sokszor jövünk ide. Én mindig nagyon várom. Úgy megszerettem ezt a hölgyet. Bár ő lenne a gazdim! Mert jó a lépcsős házban is, de idekerült egy másik kutya. Nem igazán jövünk ki egymással. Mi lesz most velem?

Aztán az asszonyom összecsomagolja a pórázomat, edényeimet, könyvemet. Megyünk Hozzá, meg az idősebb hölgyhöz.

Nagy az öröm. De az asszonyom nem visz magával, amikor öltözik, hiába ugrálok. Itt maradok? Igen. Kicsit sírdogálok, de nem sokáig.

Ez lesz az új otthonom. Én kiválasztottam ám a végleges gazdimat. Megkezdődött az új életem.

Sokan sétáltatnak. De a gazdival is lemegyünk ám, többször is naponta. Nagyon szeret engem. Ha tehetem, hozzábújok, el se mozdulok mellőle. Kutyaszívem minden szeretete, hűsége az övé. Az ő ágyába is be szoktam ám bújni hajnalban. Van nekem fekhelyem, de ott jobb.

Sok-sok nap telt el. Meghíztam, megnyugodtam. Törődnek velem, szeretnek. A régi gazdákkal is találkozok. Vannak kutya barátaim is.

Lassan elfelejtem a sok rosszat, amik történtek velem.

Itt most jó.

Déva

Varga Katalin: Egy kutya feljegyzései 2.

Lassan fél éve már, hogy a gazdihoz kerültem. Boldog vagyok nagyon. Persze az is igaz, ha a gazdi elmegy valahová, nekem akkor sírnom, ugatnom kell. Nem tehetek róla. Úgy érzem, megint menhelyi kutya lesz

belőlem. Ugye nem hagysz itt, gazdikám? Pedig múltkor ezt titted velem. Idősebbik gazdim kórházban volt. Te pedig elmentél, egyedül hagytál a lakásban. Ott álltam a bezárt ajtó előtt. Először azt hittem, ez csak egy jó kis játék. Bújócskázunk?

De nem jöttél vissza. Hiába sírtam, nem hallottad. Ugattam nagyon sokáig hangosan. Aztán végre hallottam, hogy jössz. Itt van az én imádott gazdim. Így még senkinek sem örültem. Ugye, soha többé nem teszel ilyet velem? Jó nagyokat ugrottam, rohángáltam körben a lakásban.

Ezek után már nem hagytál egyedül.

Ha ketten megyünk le, még póráz sincsen rajtam. Elvégzem a dolgaimat, szaladgálok a többi kutyával, aztán futok vissza a gazdihoz.

Nemrégén, egyik este rosszul lettem. Nagyon erősen szédültem, össze is estem. Gazdim orvost hívott. A doktor a rendelőben VÉRT vett tőlem. Kiderült, EPILEPSZIÁS vagyok. Az meg mi?

De kapok gyógyszereket, már nem vagyok rosszul. Néha lihegek ugyan, meg remegek. De ilyenkor a gazdi magához ölel és megnyugszok.

A doktor is szeret, mindig megdögönyöz, megdicsér.

A menhelyen örülnének, ha látnák, milyen jó helyre kerültem.

Sajnos meghalt az idősebbik gazdim. Pedig őt is szerettem. Most már csak ketten vagyunk. Vagyis hárman. Mert van egy PAPAGÁJ, a Berci.

Ki nem állhatom, amikor elkezd rikácsolni. Bántja a fületem. Egyszer úgyszer elkapom. Bár nem teszem, mert szomorúságot okoznék a gazdimnak.

Kaptam Veszettség elleni oltást is. Meg is dicsért a doktor, olyan ügyesen ugrottam fel az asztalra. Meg se nyikkantam.

Vannak önkéntes sétáltatóim. Őket is szeretem.

Gazdim néha szidja a foxi természetemet. Mert hát nem mindig fogadok szót neki. Még a fejemet is elfordítom.

Ilyenkor haragszik is egy picit rám. Mondogatja, hogy itt hagy, meg kóbor kutya lesz belőlem. Meg valamilyen hátizsákot akar a hátamra tenni.

Meg ugatok is, amikor indulunk sétálni. Pedig olyan szépen cseng a lépcsőházban a hangom. Csak a szomszédok ezt nem értékelik. Nem is értem, miért nem?

KUTYÁKRÓL... 1.

De a gazdi kitalált valamit. Soha jobb döntést. Amikor indulunk, kidob nekem egy kis jutalomfalatot. Azt ropogtatom. Rájöttem, ha nem uगतok, mindig kapok „juti” falatot.

Nemrégem rosszat álmodott, sírt is, felébredtem rá. Én odabújtam hozzá, vigasztaltam. Azt akartam neki mondani, jó kutya leszek, csak ne sírjon.

Akkor most ki is a falkavezér a lakásban? Hát én. Vagy mégsem? Jó, legyen ő.

Mit meg nem tesz egy kutya a gazdájáért!

Déva

Márffyné Horváth Henrietta: Egy kiskutya minden vágyam

Már régóta van egy álmom,
csak azt kell még kitalálnom,
hogyan válthatom valóra.
Hogy tehetnék szert egy új lakóra?

Egy kiskutya minden vágyam,
megférnénk ketten az ágyban.
Lehet keverék, fajtiszta,
foltos, dundi vagy giliszta.

Selymes szőrű, hosszú, rövid,
elfogadnék minden blökit.
Ő kísérne iskolába,
sohasem fáradna el a lába.

Okos lenne az én kutyám,
együtt tanulnánk délután.
Kirándulnánk hétvégente.
Anya, ugye milyen jó is lenne?

Dél Tamás: Ez kutyadolog

(1.) Komondor

9 évesen, igaz,
kiteszek 64-et;
de mégsem lettem mestere
a számítógépnek;
azt meghagytam
Neumann-nak.

- **Come on door!**

- Gyere, nyissunk ajtót
az internettel a világra!

S mondom:

- Az összes hackert
meg kell fognom,
ha azon ki-be járna!

(2.) Puli

A rasztahaj
nem divat ma már,
hogy a magyar népdalokba
beledúdoljuk
a jamaicai szappanoperát.
- Adjunk hát neki új frizurát!
Kicsit kócos,
benne ragadt a Bogáncs.
- Most puli
vagy pudli?
- Csínján bánj azzal az ollóval!
S mint a szemem fényére,
a frufrumra
úgy vigyázz!

(3.) Vizsla

Mindenki azt gondolja,
magándetektív vagyok,
mert folyton vizslatok;
holott
csak a Cimboráimat keresem.
- Tehetek én róla,
hogy a kerecsen
annyit szárnyalt ott fenn,
hogy übermenschsé válik?
A kis tacskó meg
- látszik, hogy kotorék eb -
egy földalatti mozgalomban
vesz részt
valami borz-alomban.
- A vérdíj,
hidd el, mit se számít!

(4.) Németjuhász farkaskutya

Némi
identitászavarral küzdök.
S a hajtáson:
- Ki is a pajtásom?
- Most üldöző vagyok
vagy vad?
De mindenképp árulól!
S csak bámulok
arra, hogy:
- Hozd ide!
S makacsságom
nyelvi korlátok
közé szorítom.

Csak eszedbe ne jusson, hogy:
- Bringen heran!
Mert akkor megjuhászodom.
S hogy nevetnek
azon,
ahogy kezedet nyalom,
akik
skizofréniával kezelnek.

Kamarás Klára: A kutyák nem felejtnek

Már jóval elmúlt éjfél. Az ablakok tárva voltak, de a redőnyt leeresztették, hogy a réseken át egy kis friss levegő jöhessen a szobába a fullasztóan forró nap után. Minden zaj, apró zörrenés behallatszott a kertből.

Az öreg már aludt, de Júlia még nem volt álmos. Az ablak melletti sarokban üldögélt egy fotelben - csak úgy hálóingben - és egy halvány égő mellett olvasott. Éber volt, de készen arra, hogy ha elfárad a szeme, azonnal bebújhasson az öreg mellé a könnyű takaró alá.

A kutya a kertben, az ablak alatt szokott aludni, mintha így közelebb lehetne gazdáihoz. Most is ott volt, szép csendesen szunyókált. Néha valami nyöszörgő hangot hallatott. Álmodik, vagy a reuma bántja? Ő is öreg, mint a gazdája.

Hirtelen morogni kezdett. Júlia felfigyelt. Biztosan sündisznót lát. Azokat nem szereti.

A kutya tovább morgott. Az asszony hirtelen megdermedt, mert egy suttogó hang ütötte meg a fülét.

- Dollár... gyere ide!

A kutya elhallgatott.

Júlia az ágyhoz ugrott és ijedten rázni kezdte a férjét.

- Vili, az istenért! Ébredj! Valaki járkál a kertben.

Az öreg kábultan kászálódott elő.

- Mi? Mi a baj?

KUTYÁKRÓL... 1.

- A kertben... Valaki... Dollár morgott rá...

- Ugyan...

- De, én félek... Menj! Nézd meg, mi van!

A férfi felkelt és meztelenül, ahogy a hőség miatt nemrég lefeküdt, kiment körülnézni. Nem zavarta a pöreség, máskor is megtette, ha éjszaka eszébe jutott, hogy nem adott friss vizet a kutyának, vagy nem zárta be a garázs ajtaját. Sötét van. Csupa fa meg bokor a kert, nem látni be... ha meg valaki leskelődik? Hát nem sok néznievalója akad már. Akinek ez kell... tessék!

Most mégis meggyújtotta a kerti lámpát, de csak pár lépést tett a bejárat előtt, aztán visszafordult. A hatalmas fák árnyéka mindent beborított, a világítás szinte semmit nem ért.

Ha valóban van itt valaki, bárhol meghúzódhat a sötétben. Felesleges nézelődni... és veszélyes is lehet.

Visszament.

- Senki - nyugtatta Júliát. - Talán képzelődsz.

- Nem, nem...

- Ha volt is, már elment. Vagy elbújt a bokrok között.

- Megnézted?

- Tudod ki! Hogy leüssön? Koromsötét van. Bezártam minden ajtót. Gyere aludni!

Júlia azonban egyre éberebb lett. Rémulten latolgatta:

- Tudta a kutya nevét... és Dollár ráismert a hangjára... Te jó atyaisten! Ez csak Józsi lehetett. Más nem ismeri a kutyánkat.

Józsi! Valamikor a szomszédban, egy szükséglakásban lakott. Éjszaka gyakran átmászott a kerítésen gyümölcsöt szedni, káposztát, paprikát, paradicsomot zsákmányolni. Júlia kutyáját már kölyökkortól idomította. Ha a család nem volt otthon, rúgta, lapáttal verte, ha ugatni mert rá. uAz arra járók látták néhányszor, de nem álltak meg. Sokáig szóvá se tették. Így sajnos csak évekkel később derült ki, és akkor már nem volt mit tenni. Dollár csak a postást merete megugatni, mert tőle elválasztotta a kerítés. Benn a kertben félt. Ha maga mellett tudta a gazdáját, vadul támadott, de ha egyedül volt, ugatás helyett legfeljebb csak morgott.

Józsai elköltözött.

Most, évekkel később, valaki nevéen szólította az öreg Dollárt, és a kutyát azonnal ráismert a hangra. Abbahagyta a morgást. Talán felrémlettek régi megpróbáltatásai. Félte, hogy újra agyba-főbe fogja verni... annak a hangnak a gazdája.

A kutyák nem felejtenek.

Az emberek se. A beléjük ivódott rémület ott kísért a felszín alatt, míg csak élnek.

Kutasi Horváth Katalin: Tomi

Tomi - időérzékére támaszkodva - elindult az érdszigeti vonatállomásra. Nem sietett, de ütemesen, elszántan ment. Nemigen állt szóba senkivel, határozott célja nem hagyta elterelni figyelmét. Hiába volt a cirkosok ravaszkodása, és felesleges volt füttyögéssel is megzavarni. Mikor odaért a sínekhez, már leengedve találta a sorompót. Nemsokára befutott a személyvonat is. Félrebillentett fejjel, érdeklődéssel szemlélte azt a néhány leszálló utast, majd örömmel vakkantva odafutott egyikükhöz.

Gyurci mosolyogva közeledett felé, majd leguggolt hozzá, ledobta iskolatáskáját, s miközben megsimogatta Tomit, s füle tövét is megvakarászta, hagyta, hogy kedvence megnyalja az arcát. Nem messze volt a focipálya, s mivel pajtásai már rúgták a bőrt, azaz néha csak a rongyot, Tomi felé nyújtotta táskáját, amit az a szájába vett, s megindult a könyvekkel, irkákkal hazafele. Így szereztek otthon tudomást arról, hogy Gyurci megérkezett, s még nem annyira éhes, hogy ne állna be focizni társaihoz.

Tomi miután hírt adott gazdájáról, visszakutyagolt a pályához, s türelmesen vizsgálta az eseményeket. Néha a megszökött labdát ő gurította, terelgette vissza a játékosok közé, s ugatással jelezte, ha valamit szabálytalannak ítélt. Mikor a focisták elfáradtak, megéheztek, s

takarodót fújtak, immár kettesben indultak haza, teher nélkül, legfeljebb az elvégzendő házi feladat vagy tanulnivaló súlya nyomasztotta Gyurcit. Gyakran megismétlődött ez a jelenetsor.

Tomi különbséget tudott tenni játék és valóság között, így ráérezett, ha valaki durvább vagy sportszerűtlen volt a pályán, s ez tette alkalmassá egyéb játékokra is: mikor például Gyuri játékból rálőtt, hanyatt vetette, s egy darabig halottnak tette magát. Jellegzetes mosollyal állt aztán fel, jelezve, hogy tetszett neki a móka.

Mikor Gyuriék - hátrahagyva a nővérét - beköltöztek Budára, a Kosztolányi Dezső tér közelébe, belátva, hogy hol is volna jobb dolga Tominak, Érden maradt a kutyus, a testvér gondjaira bízva. Gyuri többször is meglátogatta őt, s természetesen Tomit, s bár az évek során egyre gyengült a kutya látása, mindig már messziről megérezte, kiszimatolta pajtása közeledését. Mikor már a végelgyengülés határán volt, szaglása is cserbenhagyta, s teljesen megvakult, elég volt úgy-ahogy meghallania és megismernie Gyuri hangját, azonnal elmosolyodott fájdalmi ellenére is, pedig már nemigen tudott mozdulni se...

Néha még felelemlegetik az egykori szemtanúk a kutyát, ki öntudatosan, eltántoríthatatlanul tartott a kis vonatállomás felé, majd iskolatáskával igyekezett vissza, hogy aztán büszkén megmutathassa: hazavezérelte gazdáját is. De egyre kevesebben maradtak, akik emlékezhetnek rá, hisz nemcsak Tomi, de az akkori felnőttek is réges-rég végképp haza-, azaz megtértek, végső nyugalomra találtak, csak néhány egykori kisgyermek idézheti fel alakját, 65 év távlatából...

Kamarás Klára: Piros, a kutya és a Zsuzsika-effektus

A nagyszülők sorsa és öröme, hogy az unokát hosszabb-rövidebb időre vendégül láthatják.

Misi még alig tudott beszélni, mikor megérkezett hozzánk. Csekély szókinccsel és némi mutogatással már az első félórában tudunkra adta a számára legfontosabb eseményeket.

A fejére csapott, és jelentőségteljesen hozzáfűzte:

- Zsuzsika vertel!

Belemarkolt a hajába:

- Zsuzsika húzta! Zsuzsika tépte!

Megrémültem.

- Csak nem bántotta valaki ezt a gyereket? Talán csak fantáziál, mesél... kitalálta az egészet.

- Bizony, igaz minden szó - mesélte Misi édesanyja. - Zsuzsika a szomszéd család kislánya. Egyidős a két gyerek, de Zsuzsika jóval fejlettebb Misikénél, nagydarab, dundi kislány. Nem tud szépen, nyugodtan játszani. Legfőbb szórakozása, hogy Misikét csépel. Nem akartam a szüleit megsérteni azzal, hogy megtiltom neki, hogy bejöjjön hozzánk, mert nemcsak szomszédok vagyunk, hanem a drága jó édesanyja még kollégám is! Félttem, hogy veszekedés lesz belőle, vagy a munkahelyemen kellemetlenkedik, inkább beadtuk Misikét az óvodába. Nagy nehezen vették fel a kiscsoportba, hiszen még beszélni is alig tud, de megértették a körülményeket. Minden hiába... Zsuzsika szinte leste, mikor érünk haza, azonnal átjött, és kezdődött a goromba játék. Misike pedig megadóan tűrte a hatalmaskodást. Beláttam, hogy el kell választani egymástól ezt a két gyereket! Ezért is hoztuk el Misikét pár hétre.

Előszedtük a régóta őrzött játékokat, hogy ne unatkozzon a gyerek. Volt itt maci, kutya, bohóc - még az apja gyerekkorából. Kezdődhetett a játék.

- Mi legyen a bohóc neve?

- Zsuzsika! - vágta rá kicsi unokám, szinte gondolkodás nélkül.

- Adjunk nevet a kutyusnak! No, hogy fogjuk hívni?

- Zsuzsika!

A mackó nevét már meg se mertem kérdezni.

Húsvétra egy élő nyuszit hoztunk kölcsönbe. Úgyse kell sokáig. Hozzá se mert nyúlni. Egy simogatásra se lehetett rábírni, etetni se akarta.

- Zsuzsika, Zsuzsika! - bizony a nyuszinak is Zsuzsika lett a neve. Másnap vissza is vittem a gazdájának.

Nem lesz ez így jó! Járjon óvodába itt is, talán a sok gyerek között feledésbe merülnek Zsuzsika gonoszkodásai, és odahaza a szomszéd kislány is leszokik a hajtépésről, mire legközelebb találkozik az unokámmal.

Így lett Misiből letenyei óvodás.

Már a beszoktatás első napján jól érezte magát az új oviban. Ragyogó idő volt, és mindenféle szabadtéri játékból lehetett választani. Sok új szórakozási lehetőség várta: hinta, csúszda, mászóka, homokozó, gyerekkézbe való, műanyag ásóval, lapáttal. Minden gyereknek jutott játék kedvére.

Misi rögtön a csúszdához szaladt, amire éppen egy másik kisfiú akart felmászni.

Misike azonnal félrelökte egy határozott csatakiáltással:

- Most én vagyok a Zsuzsika! - és ő mászott fel elsőként a csúszdára.

De nem is Misikéről, hanem a kutyáinkról akartam írni. Elsősorban Pirosról, a menhelyi kutyáról. Mikor először megláttam, egy fedetlen kennelben ült egy kis kutyaház tetején. Lakótársa egy fél szemére vak, fekete puli keverék kan volt, aki uralta a területet. Övé volt a kis kutyaház, nemcsak azért, mert ő befért, Piros pedig aligha, hanem mert ő volt a régebbi lakó. Előjogait ki is használta, így Piros a kutyaház tetején vészelt át a telet. Megküzdeni a meleg szállásért nem tudott, mert törött lábát nemrég foltozták össze. Így az időjárás, a kemény téli fagy hamarosan megviselte.

Piros szép, zsemleszínű, ivartalanított szuka volt. Azonnal megakadt rajta a szemem. Ahogy mondani szokták, ezt, vagy semmit, és azonnal örökbe fogadtuk.

Hamarosan kiderült, hogy a balesete, a hideg tél, és még ki tudja, mi minden, amiről nem is tudtunk, alaposan tönkretette az egészségét, ezért benn alhatott a lakásban, pedig a méretei nem éppen szobakutyaságra predesztináltak.

Két év telt el, közben gyógyszerelés, műtét, mindent türelmesen viselt. Na de valakinek a házat is őrizni kell!

Így került hozzánk Brutus, a fiatal kan. Övé lett az udvaron álló kutyaház.

Piros, akinek jó helye volt eddig a lakásban, új szokást vett fel. Ha kiment az udvarra, azonnal elfoglalta a kutyaházat, amire eddig rá se hederített.

Talán felrémlett neki a múlt, a menhely, a hiába vágyott kutyaházzal... Mintha azt mondaná:

- Itt most én vagyok előnyben... Most végre én vagyok a Zsuzsika... !

Emberek, kutyák, egyre megy... mindenki felül akar kerekedni valamiben, le akar győzni valakit, mindenki Zsuzsika szeretne lenni...

Bizony, így adódnak tovább az elszenvedett sérelmek.

Szomorú.

Kutasi Horváth Katalin: Drágaság

Kimondani is sok, de bármily furcsa, igaz, tényleg negyven éve élünk itt! 200 lakás egymás alatt, felett, mellett... Hosszú időn át Julika néni volt a ház gondnoka. Akármilyen csöpp termetű is volt, bizony nagyon szigorú tekintetű, így tartottunk is tőle mi, akkori gyerekek. Néha a férje is megeresztette a hangját, ki egykor díjbirkózó volt, legalábbis ezt terjesztették róla. Rend is volt a ház körül! Volt egy boxer kutyájuk. Azaz három. Vagy négy? Mert mindig ugyanezt a „gyártmányt” választották, ha szeretett házőrzőjük jobb létre szenderült. S ez 10-15 évente kíméletlenül bekövetkezett.

Julikáék és a kutya a szélső lépcsőházban éldegélt kezdetben, a gondnoki lakásban, ahova havonta becsengettünk, hogy befizessük a lakbért. Igen, rég volt, tán igaz se volt: nem átutaltuk, nem feladtuk, hanem készpénzben rendeztük a bért. Még meg sem szólalt a csöngő, s máris barátságatlan mordulás volt a válasz, egyáltalán nem mutatkozott játékosnak ez a kutya, egyáltalán nem kezdeményezett, s nekem sem volt kedvem szóba elegyedni vele... Nem láttam víg kedélyűnek, ellenben kissé ijesztő hangon hörgött, morgott. Tiszteletben tartottam távolságtartását, nem is próbáltam közeledni felé. Sem odabent, sem kint, a ház körül.

Mikor megszűnt a gondnoki lakás, a mi lépcsőházunkba költöztek, így lassacskán egyre közelebről érintett minket Julikáék és az aktuális boxer sorsa. Észrevettük, hogy az ajtajuk előtt alaposan letisztítják a kutya lábát, csak így engedik a lakásba. Kiderült, hogy külön fotelágya van, s jobb falatok jutnak neki, mint a gazdáinak. Néha együtt jöttünk

fel a liften, s nemsokára kedvem szottyant megsimogatni, ő meg talán elfelejtett tiltakozni, vagy kegyet gyakorolt, s hagyta ezt. Elegánsabbnak láttam, megnyerőbbnek, mint azelőtt, s rég elmaradtak mélyről jövő morgásai is. Csendes volt, soha nem zavarta a lakók nyugalmát, s nem lehet ráfogni, hogy piszkot, rendetlenséget hagyott volna maga után, de ha így is lett volna, Julika azonnal eltüntette volna a nyomokat. Mivel szőrzete rövid volt, nagyon könnyen tisztán lehetett tartani a lakást, és mikor egyszer-egyszer leültünk a szobában, soha nem láttunk elhullajtott szőrszalakat. Míg vendégeskedtünk, a kutya lustán elheverészett a kanapéján.

Julikáék nem fiatalodtak. Volt valahol egy fiuk, de sose láttuk, élte a maga külön kis életét, így magukra maradtak, s ahogy telt az idő, annál inkább megenyhültek mindenki irányában, elnézőbbek, nyájasabbak, beszédesebbek lettek, s már nem is próbálták leplezni, hogy szívük csücske e boxer, s mikor összetalálkoztunk, mindig volt valami apai vagy anyai büszkeség a hangjukban, s elmesélték, merre jártak a drágaságukkal, de tudtuk, mikor van a kutyus névnapja, születésnapja, s azt is, hogy mivel kedveskedtek neki ex-gondnokaink. Hol volt már az egykori szigor, rendtartó tekintet!

Egyre vékonyabbak, egyre csontosabbak, görnyedtebbek, lassabbak lettek, egyre többet emlegették a korukat, de csak legyintettek a bajokra, jöttek-mentek, hisz a drágaság igényelte a sétákat, s ők sem akarták elhagyni magukat. Aztán a drágaság is lelassult. Nehezen járt, fájdalmai voltak. Szeretettel kivártuk, míg fel- vagy letotyog azon a pár fokon a lépcsőházban, míg beér a liftbe, s miközben tartottuk neki az ajtót, fájdalmasan, nem panaszosan, inkább köszönettel nézett fel ránk, bár egyúttal természetesnek is vette udvariasságunkat.

Aztán elment szegényke. Eutanáziát gyakoroltak fölötte Julikáék, lerövidítették szenvedéseit. Egy ideig a virágok még gondosabb nevelgetésével kötötte le idejét, figyelmét, terelte fájdalmát a csöpp aszszonyka, többször járt ablaktisztítóval a kezében a bejárat körül, hogy az üvegajtókról eltüntesse az ujjlenyomatokat és egyéb maszatokat, s önszorgalomból egy kicsit utána törölgetett a takarítónak is, mert pl. a postaládák tetejét kifelejtette. Valahogy nem találta a helyét Julika.

Már a kilencvenhez jártak közel ekkor, s talán nem lett volna szerencsés egy újabb boxert beszerezni, megszeretni, talán már nehezebben tudták volna megoldani a sétáltatást is, hisz drágaságomnál is felváltva oldották meg: aki éppen erősebbnek érezte magát, az ment vele. A másik meg nyitott lakásajtónál várta a lifthívást, majd hogy megálljon a szerkezet, végül pedig hogy meglássa kedvencét és házastársát. Majd közösen megtörölgették a drága tappancsokat...

Aztán egyik nap a kapu előtt, a virágoknál egy rendkívül aranyos, érdeklődő kutyussal néztem farkasszemet. Szinte vártam, hogy fölbukkanjon mögötte Columbo. Egy szép Basset hound üdvözölt. A nyomozó helyett azonban az egykori díjbirkózó tűnt fel a hosszú fülű mellett, s mikor meglepett örömmel simogatni kezdtem az újdonsült lakót, sugárzó boldogsággal az arcán újságolta, hogy fia hozta haza a menhelyről nekik, mert rettenetesen megsajnálta, s úgy gondolta, hogy bár nem fiatal, de pont ezért még megszépíthetik egymás hátralévő éveit.

Bevallom, azt hittem először, hogy egy pajkos kölyköt, de legfeljebb is egy kis kamaszt simogatok, mert annyira új volt neki minden, szeleburdi, izgága kis jószág volt, nagyon sok mindenre meg kellett tanítani még ezután, de ez hányatott sorsával volt magyarázható. Az állatka révén Julikáékat mintha kicserélték volna! A kutyus meg persze hálás volt a mérhetetlen szeretetért, a biztonságért, amiben eddig a jelek szerint nem volt része.

Megkapta boxer-elődje kanapéját, s megkapta értékjelzőjét: drágaság lett belőle is. Van neki tisztességes neve is, nagy ritkán így szólítják: Lotti. De már alig kell megszólítani, hisz megnyugodott, s legtöbbször kitalálja gazdái gondolatait. Szébbé, szeretetteljessé teszi Julikáék életét. Befogadói pedig boldoggá teszik Lottiét. Reméljük, még nagyon sokáig!

Keszy-Harmath Dániel: Hófehér bunda

Vidám vakkantás,
pelyhes hóban elmerült
fehér kiskutya.

**Takács Mária (Ariamta): Megtörtént esetek 12.
Igaz történet egy kutyáról**

Történt egyszer, tán nem is olyan régen,
Los Angeles eldugott szegletében
Egy kiskutya jött e csodás világra,
Szemeit ő még nem nyitotta tágra,
Nem is tudta még, kegyetlen az élet,
Mellső lábak nélkül szülte balvégzet.

Kutya mama első dolga biz' az volt,
Kidobta őt a jó meleg alomból,
Koszos utcák kövén, sárban bukdácsolt,
Sajgott a kis teste a fájdalomtól,
Vonszolta magát, de lenne reménye,
Ha rátalálnak e kis tüneményre.

S lám, Isten keze mégis messzire ér,
Egy kisfiút küldött, lelkük összeér,
Kezébe fogta gyenge, kicsi testét,
Megölelte őt, mint anyja gyermekét.
Nem bírta a kutyust a természetre,
Hisz így esélye sem volt az életre.

Édesanyja eleinte mérges volt,
Hiszen úgy gondolta, ez egy újabb gond.
De ki tud ellenállni a csöppségnek,
Egy elesett, védtelen tüneménynek,
Ki kicsi testét csak vonszolni tudja,
Nem virgonckodik, mint bármely más kutya.

Teltek-múltak a napok és hónapok,
Nappalra éjek, éjjelre nappalok,
A kiskutya nőtt, egyre növekedett,

És a kitartásban csoda született.
Sok mogoróvaj és sok-sok türelem,
Jutalomfalatok, s már nem védtelen.

Így történt, hogy sok-sok tanulás után
Faith, a kiskutyus, áll a két lábán,
Azóta is így jár-kei a világban,
Ember módjára, ott, Amerikában.
Miért is mondom el e történetet?
Miért is olyan különleges eset?

Nos, Rueben, a fiú és kutyája
A hadikórházakat végigjárja,
Így nyújt vigaszt, s ad reményt bátorságnak,
Reményvesztett, sebesült katonáknak.
Mert e kis kutyus megjelenésével
Példát mutat kitartó erejével

Arra, hogy értelmes lehet az élet,
Akkor is, ha rád talált a balvégzet,
És mások ezért oly mélyen megvetnek,
És kegyetlen pusztulásra ítélnék.
Akkor is, ha már úgy érzed, nincs tovább,
Adj még egy esélyt magadnak legalább.

Faith, kinek a neve Reményt jelent,
Jókedvre derít sok-sok reménytelent,
Mindenkinek örömet, jókedvet nyújt,
Katonák szívében reményfáklyát gyújt.
Ezért történhetett, hogy a hadsereg
Egy tiszteletbeli őrmestere lett.

Ritka az olyan történet, hol Happy End
A végső és az egyetlen kifejlet.
Az újoncok körében, a seregben
Szállóigévé vált már a fejekben:
„Még a kétlábú kutya is... mit mondok,
Magasabb rangban van, mint az újoncok.”

Takács Mária (Ariamta): Marmaduke – Kutyakomédia

Marmaduke - Kutyakomédia (2010) c. amerikai film alapján

Itt vagyok, nevem Marmaduke,
Származásom dán dog, mint tudjuk.
Kicsi vagyok, vagy esetleg nagy?
Ez attól függ, te mekkora vagy.

Winslow-ék nagy kedvence vagyok,
Amerre megyek, rumlit hagyok,
Játékos kedvem káosz jelzi,
Fotelt fognyomom szegélyezi.

Mit nekem a fürdőhab s a kád,
Ha szétszaggathatom a párnád,
Ha hűtődbe belekukkantok,
És sok finomságot csórhatok.

Igen, Marmaduke én vagyok,
Hogyha hívtok, mindent ott hagyok,
Futok hozzátok, vigyázatok,
Ajtóban megkapasz kodjatok!

Phil és Debby, kedves szolgálóim,
Mondhatjuk úgy, alattvalóim,
Lesik ők minden óhajomat,
S visznek, hogy végezzem dolgomat.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Hát kell ennél több? Csuda élet,
Kis barátom, Carlos, a macska,
Kalandunkról ő is mesélhet,
Bár nem komoly, egy kissé csacska.

Nemrég elköltöztünk, minden más,
Nagyobb terek, zöldebb bokrok, fák,
Kutyának való zsongás-bongás
Csábítanak.. és a víztócsák...

Jó itt nekem, zűr itt is lehet,
Nem hagyok nyugtot, ne féljetelek,
És mivel deli legény vagyok,
Buknak ám rám itt is a csajok.

Van egy szerelmem, csinos fruska,
Jezebel a neve, butuska,
Mert azt gondolja, meg nem teszem,
Más leányra nem vetem szemem.

Nem úgy van az, hisz menő vagyok,
Más kislánynak is udvarolok,
Igaz, nem olyan előkelő,
Kóbor kutya, s szeme perzselő.

Macho vagyok, de kissé félénk,
Termetem nagy, de lelkem bárány,
Képzetelem kutyául élénk,
A bandában biz' ez nem hátrány.

Azért van, mitől nagyon félek,
Ha méhecske repül orromra,
Menekülök, de ha elérlek,
Veled leszek kicsit goromba.

Most, hogy már ilyen jól ismertek,
Egyet elárulhatok nektek,
Nagykutya lehetsz cicaszívvel,
Csak vállald önmagad mély hittel.

Lám Etelka: Morzsi

Délután történt, amikor az eső is elkezdett zuhogni, rokonok jöttek a házhoz és elkezdtek ordítani, kiabálni.

- Kifelél - mondták a kutyának. Morzsi reszketve, farkát behúzza szaladt ki a házból. A gazdija nincs többé, azt tudta, tegnap meghalt, szomorúan gubbasztott ágya mellett, nem evett és nem ivott semmit egész nap.

Most egyedül maradt, fázott, a kedves, szeretett gazdija nagyon hiányzott. Most kikerült az utcára, de mivel ismerte a környéket jól, besont a szomszéd ház kertjébe. Itt bújt el, és nagyon félt. Kis keverék kutya volt, szürke bundája és sötétkék szemei mindenkit elbűvöltek eddig. De most senkinek sem kellett a hűsége és a szeretete. Hirtelen zajt hallott, majd megjelent egy fekete macska, jól ismerte, nemigen kedvelték egymást. Jó párszor megfuttatta a cicát, mikor átjött a kerítésen. De érdekes, most a cica nem fújt rá, mintha megérezte volna, hogy Morzsi nagy bajban van. Kicsit nyávogott, sötét szemei villogtak és bundája fénylett a napsütésben, és hívta, jöjjön vele. A macska elvezette fekvőhelyéhez és megkínálta a vacsorájával, ami tele volt finomsággal, apró csirkecsontokkal. Így összegömbölyödve, egymást melegítve töltötték el az éjszakát. De másnap reggel el kellett menekülnie Morzsinak, mert a szomszéd ház tulajdonosa kiutasította és meg is rugdosta. Most már nagyon félt, nagyon sokáig futott, és már nem is tudta, hogy merre jár. Autók között mászkált a főúton, mindenki rádu-dált és szidták az emberek, hogy menjen arrébb. Ha valaki közeledett hozzá, azonnal elfutott, félelme nem ismert határt.

Már annyira elfáradt, hogy lefeküdt egy bokorba, ahol biztonságban érezte magát. Szunyókált egy kicsit, majd arra ébredt, hogy egy nagy farkaskutya szaglássza körbe. A kutya tulajdonosa is megjelent, egy

idős, kedves néni, rögtön látta, hogy egy árva, elhagyatott kutya, és segítségre szorul. Morzsi nagy nehezen megengedte, hogy a néni felemelje és a karjába vegye. A szíve erősen zakatolt, de lassan megnyugodott. Elindultak hazafelé, ahol a hölgy lakott, meg lett fürdetve, etetve és kapott egy kosarat, amiben éjszaka aludhatott. Másnap reggel a néni megsimogatta, majd közölte Morzsisal, hogy elviszi a kutyamenhelyre. Itt nem maradhat. Morzsi érezte, hogy valami rossz következik, nem akart elmenni, de mivel elég kicsi kutya volt és a farkaskutya is figyelte, nem tudott elmenekülni. A hölgy felkapta az ölébe, és elindultak gyalog, egy óra múlva már a kutyamenhelyen voltak.

Morzsit betették egy kis ketrecbe, alig lehetett mozogni benne. Borzasztóan félt, behúzódott a sarokba és meg sem mert moccanni. Egy idő után félve körbenézett, sok-sok ketrecet látott, és midedgyikben egy kutya búslakodott. Volt itt ugatás és vonyítás, néha jöttek emberek és nézelődtek, kiválasztottak egy kutyát, majd elmentek. Így teltek el napjai, egyre soványabb és szomorúbb lett. Míg egy nap egy kisfiú jött - szőke haja és kék szemei melegséget sugároztak - anyukájával, és minden kutyát megnéztek. Morzsi szemei könnyben úsztak, lábai remegtek, mikor a fiúcska közeledett. Elég volt csak egymás szemébe nézni, és tudták már, hogy ők összetartoznak. A fiú kinyújtotta kezét Morzsi felé.

- Őt szeretném - mondta édesanyjának. A mama bólintott, egy bácsi jött és kinyitotta a ketrecet. A kutya megcsóválta a farkát és körbeugrálta az új gazdiját.

- Bence vagyok - mondta a fiú -, és mint látom, te Morzsi vagy. Indulhunk haza! - És boldogan megsimogatta a kutyát.

Györke Seres Klára: Simon

Kutya vagyok, nevem: Simon.

Göndör bunda a hátamon.

Fülem hosszú, szemem kerek,

Szeretem a gyerekeket.

Gyermekkorom szomorú volt.

Gonosz gazda csak kínozott.

Megsajnáltak jó emberek,
Menhelyre vittek engemet.
Sok kutya élt az udvaron.
Sütkéreztek meleg napon.
Mégis szomorú volt szívem,
Igaz gazdira nem leltem.
Ám egy esős délutánon
Kocsi állt meg az udvaron.
Hárman szálltak ki belőle,
Közeledtek nézelődve.
„Értem jöttek!” - mondta bátran
nagy komondor méltósággal.
„Nekem jut majd sok jó falat!”
Vakkantott a kisebb kamasz.
Én csak néztem a rácson át.
Kicsi vagyok, senki sem lát.
Ám hirtelen a ketrec előtt
Megállt a nő és rám köszönt.
Puha keze fejemre szállt,
Meleg szíve reám talált.
Simogatott, majd felemelt,
Én megcsókoltam a kezét.
Ő átölelt s magához vett.
És azóta ott élek én, beteljesült
Minden remény.
Jó gazdikám szelíd, kedves,
Egész család engem szeret.
Leheveredek lábánál,
Kutyabánatom messze száll.
És őrzöm Őt, amíg élek,
Nem feledem a hűséget.

„Szeressétek a kutyát!
Igaz, hűséges barát!”

Takács Mária (Ariamta): A kutya

Fülét hegyezi,
Farkát csóválja,
Magát legyezi,
Lábát lóbálja.
Mit adsz, megeszi,
Csendben csócsálja,
Szavaid lesi,
S így meghálálja
Gondoskodásodat.

És te úgy hiszed
Emberként, bután,
Ő szolgál téged
Csak nap nap után.
Jó, megdicséred,
Büszkén: - A kutyám!
És e dicséret,
Kedves cimborám,
Növeli egódat.

Jutalomfalat
Bizony, neked jár,
Ő cukorfalat,
És mindent tud már,
Te vagy az, magad,
Kire más nem vár,
Csak egy feladat,
Mint egy jó bojtár,
Te szolgálj kutyádat.

***

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
